

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЬ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издаватель Любомиръ П. Ненадовићъ.

ТЕЧ. IV.

Овай листъ излази вторникомъ и петкомъ. Цѣна му е за три мѣсеца 4 цванцика.

№ 98.

МИЛАНЪ И МИЛКА.*)

(продужено, бр. 95.)

Онай бачкѣй старый свештеникъ кога читательи познаю изъ почетка ове приповедке, седіо е и читао „Србске Новине“ кое су онда у найвећой слободи кою е игда србска печатня имала, свое чланке саобштавале. Нѣгово удубљно читанъ прекине еданъ странаць, кои уће унутра. „Господине, ваша смиренность, ваша сѣда коса, даю ми уверенъ да се вама и найвећій злочинаць кога савѣсть гризе, сме приближити и изповедити“ рекне странаць и скрушено стане на средъ себе. — „Майка црква, прима покаянике у своя наручя“ одговори свештеникъ „и ако има кои, коме бы изповесть олакшала грижу, я ћу га радо саслушати, и радо ћу се за нѣга богу молити. „Я самъ тай светый отче,“ рекне онай странаць кои нико други небеше него Бенда, и са дрктемъ устнама полюби руку смиреномъ старцу; кои већ беше узео кнѣигу, метуо крстъ на асталъ, и спреманъ да слуша изповѣдь, читао е предходеће молитве. „Господине, Шандоръ капетанъ хонведскій быо е овде, я самъ му пронашао квартиру госпое Селанићке и онъ е ню преварио да іой е мужъ живъ, само да се поврати у Банатъ. Она е пристала и у Неделю онъ ће е превести.“

„То е рѣавъ путь коимъ си пошао быо, рекне свештеникъ — „али за времена си се покаю и — —“

„Ахъ, за времена, болъ реците доцканъ, врло доцнанъ покаю самъ се!“ „Шта да ніе већ отишла удовица Селанићка?“ повиче уплашенъ свештеникъ. „Ніе, али ако неоде Шандоръ ће съ четомъ прећи и одавде у крашће нѣну кѣерь. Али я самъ почео одъ маньи и одъ найновія мои рѣавы дѣла — друга већа злочинства стое на моіой души. Нико ій незна, али совѣсть коя ме мучи, коя ми неда спавати, и коя ме као усіянимъ клѣштина чупа, гони ме да тражимъ себи лека — ако е вайде, ако ће ми быти лакше, целомъ свету, я бы казао, о, кадъ бы само спокойно умрети могао, я бы радо умрѣо. Господине ево у овомъ завіютку има 12 дуката, примите ій делите ій сиротиньи, подайте у цркву, моя рука увекъ

задркти кадъ оћу какву милостиню да учинимъ; али саслушайте ме, и ублажите ме вашимъ речма.“

„Говори слободно“, рекне свештеникъ „дужность мога светогъ чина налаже ми да твоє речи никомъ некажемъ.“

„Несрећный еданъ и бесанъ богаташь,“ — почне Бенда — „обклади се у мацарскомъ логору съ еднимъ полковникомъ у велику суму новаца, да ће у Београду быти лимунація и да ће сва варошь быти освѣтљена кадъ Мацари освоє Банатъ Я самъ примію на себе, да онъ обкладу добіе, прећемъ овде, и чекао самъ гласъ мацарске побѣде. — Лако е было погодити како ће се сва варошь освѣтлити. 17. Априла попенѣмъ се на таванъ великогъ зданія; читавъ данъ провео самъ наместаюћи оне запалителне справе, кое самъ у сва четири ћошета пространогъ крова сместио. Мени е требало само на два края припалити, и я самъ спокойно чекао поноћъ. Три четврти сата избію, и я причекамъ іошть. — Неколько минута после тога, и я ужежемъ запалителне свећице и полако изаћемъ и одемъ на сокакъ. Све е мирно было, све е живо спавало. Дванаестъ сатій избіе, и у тай истый ма на обадва края високогъ крова букне пламень. Далъ све знате, она е ватра угашена, али онай пламень гори непрестано у моимъ прсима —, Београдъ е быо осветљенъ, я самъ добро награћенъ, али грижа одъ дана на данъ све већа постає у момъ животу, и нигдѣ немамъ мира. Дайте ми лека, обећайте ми да ће молитве ваше допрети до престола божіегъ!“

„Доста несрећниче“ загрми страовито зачућеный стараць и уклони крстъ изпредъ тога злочинца. — „Неспоминьи на твоя уста свето име божіе, свака твоя молитва врећа величество небесно. Проклетъ да си целогъ твогъ живота! проклетъ нека е свакій онай, зракъ сунчаный кои те осія, свака она стопа земль на кою станешъ! проклетъ нека е онай воздухъ коимъ дишешъ! Нека се умложи и устостручи она грижа коя те досады гризла! за тебе нема милости ни на овомъ ни на ономъ свету. Свудъ предъ твоимъ очима нека твоя дѣла трепте, нека те свуда демонски бичеви прате — цвєть у коиты погледашъ нека одма увене; дрво, за кое се ти прихватишь нека више плода неноси. Уклони се изпредъ мои очію да неостане твой ликъ у момъ памтеню, иди и гди годъ човека сретнешъ сматрай, у нѣму свога най-

*) Жао намъ е што оне сцене кое бы читатель найвећма занимале, морамо овде воставити. Збогъ чега ће цела дала приповедка раматъ, и одвећ скраћена быти.

строжієгъ судію.“ Несрећный очаяный покріє рукама
свое лице, и са горкнимъ уздисаємъ оде.

(продуженъ сльдує).

НАГРАЂЕНА НЕВИНОСТЬ.

У Ліону у Француской умрла є една стара и богата
госпа. Целогъ є иманя нѣногъ, кое є она притяжавала,
наслѣдникъ быо єданъ сыноваць нѣнъ. Предъ што ње
умрети дозове она овога къ себи и рекне му: Пре
осамъ година дана одемъ у Паризъ, да єданъ дугъ
одъ 14.000 франака наплатимъ. Дугъ ми тай исплате съ
папирнымъ новцемъ, кои я у старе єдне новине, у кое
су у путованію моме ципеле мое у сандуку замотане бы-
ле, увіємъ. Кадъ дођемъ у квариръ, метнемъ завієнъ тай
папиръ са другимъ некимъ стварма заєдно на пећь, па
седнемъ за асталъ да твоємъ отцу писмо напишемъ и из-
вестимъ га, да самъ дугъ наплатила. Писмо буде гото-
во и я га хтедо сама на пошту однети, а да се небы за-
доцнила и да опредѣлено време за примањь писама не-
прође, понтамъ што самъ брже могла. Кадъ ключъ ку-
ћевномъ газди предадо рекнемъ му, да ми се довече у
8 сатій пећь наложи. Одемъ кодъ познанице єдне изъ Лі-
она на вечеру, и за вечеромъ у пола осамъ сатій падну
ми наєданпутъ на память мои 14.000 франака. Забринута
устанемъ, опростимъ се съ пріятельцомъ, седнемъ на
фіакеръ и дођемъ у гостилницу. Кадъ самъ у собу мою
ушла, већь є пећь, као што самъ заповедила, наложена
была, али є и пашира мои нестало.

Зазвонимъ, служитель дође; запытамъ га, ко є пећь
ложію, онъ ми одговори служавка, и ова затимъ одма до-
ђе. Запытамъ ню, да ли є новце мое видила, а она ми
одговори да ніє. Я неодустанемъ одъ потраживаня мо-
га, она падне у несвєсть, дамъ газду дозвати и препо-
ведимъ му све по реду, шта є предходило. Газда добаръ
стаяше за честность нѣну, а при оваковомъ обвинява-
нню за сачувати честь куће свое принуђенъ се нађе при-
ступити крайнѣмъ кораку и — девойка дође подъ затворъ.
Судъ є осуди због на зло употреблѣногъ повереня на
три године затвора — али се новци мои ненађу и я се
вратимъ кући.

По истеченію три године сврати се служавка издр-
жавши казнь, у Ліонъ и дође къ мени укораваюћи ме
збогъ обезчєщеня свога. Строго изслѣдованіє судейско,
комъ она подлећи мораше, ніє могло изнаћи, какво є
употребленъ она съ новцима учинила. Сумня, да, грижа
савести управо породи се у мени. Да Манонъ невина
небуде!

Манонъ? запыта сыноваць. — Єсть Манонъ, одго-
вори стрина, то є та иста служавка, коя є и данасъ кодъ
мене. — Тронута прекливанѣмъ нѣнимъ, несрећномъ нѣ-
номъ, унамеримъ да колико выше могу савести моіой о-
лакшамъ, па є понудимъ, да кодъ мене у службу стане.
Она се прими тога, еръ повређена честь нѣна небы іой
на услуги быти могла, да на другомъ месту службу добіє.
Башъ у време догађая оногъ хтео ю є младъ єданъ май-
сторъ, и као што сви кажу, валянъ човекъ себи за же-

ну да узме, но после є остави. Я садъ већь выше, у
слѣдству службе нѣне, нимало несумнямъ о невиности
нѣной, я умирємъ у томъ увереню, да є она скупощене
оне новине употребила за подпальванъ ватре у пећи.
То, што самъ ти садъ преповедила, довольно є, да ти
Манону препоручи. Я желимъ да она кодъ фамиліє на-
ше остане па ту и да остари. Немой тайну ову несре-
ће нѣне никомъ одкривати, него шта выше имай увекъ
призренъ на ню.

Сутра данъ умре стрина и остави синовцу иманъ у
вредности 200.000 франака.

Садъ текъ долазимо на правый чудноватый догађай.
Сыноваць г. Адриянъ Б. дође на неколико дана после по-
греба стрине свое изъ Ліона у Паризъ, съ томъ немер-
омъ, да неколако месецій у Паризу проведе. Онъ узме
обиталиште у оной гостилници, у кою га є фіакеръ до-
везао. На другомъ бою съ башъ лица са сокака буду
две собе за нѣга опредѣлене. Прве дане провео є у со-
вршєномъ задовольству и подпуномъ уживаню свою ра-
достій. Єдно вече дође сасвимъ уморєнъ у обиталиште
свое, спреми се за спаванъ, легне у креветъ и узме по-
следній листъ новина да чита. Наєданпутъ узнемири га
напрасанъ кликотъ нѣговы садъ текъ кући дошавши су-
сѣдница.

Нашъ странаць испусти новине изъ руке и послу-
ша — но почемъ є само неразумителанъ звукъ до ушію
нѣговы допирао, то се онъ дигне съ кровати, и потражи
згодно место, съ кога бы разговоръ удобно прискушки-
вати могао. Врата єдна, коя нису служила за пролазакъ,
већь коя су текъ ока ради орманъ представляла, раздва-
ла су га одъ нѣговы лепы сусѣдница. Шупльина вра-
та илити ормана тога была є са старимъ новинама и дру-
гимъ коекаквимъ папирима испунѣна. Онъ узме свеђу
свою и потражи пукотину какову, крозь кою бы любо-
питно око нѣгово до занимльивогъ сусѣдства допрети
могло.

Ко шта тражи, тай и нађе.

Зидъ є быо нешто мало наєренъ, између рагостова
папири утуткани. Г. Адриянъ навалице извуче єданъ са
паучиномъ обвієнъ завежлій папира наполь. Садъ є већь
безпрепятно свое лєпе сусѣднице гледати могао. — Су-
тра данъ, чимъ се одъ спаваня дигао, потруди се, да
све у свой надлежный редъ постави, подигне са землѣ
оной синоћь єдва извучєный завежлій папира, разреши
га, да га лакше утуткати и опетъ довече лако извући
може, и нађе у истомъ — — 14.000 папирногъ новца
стрине нѣгове!

Онъ испыта газду и дозна одъ нѣга, да є то она
иста гостилница, у коіой є пре осамъ година стрина нѣ-
гова обитавала. Сирота Манонъ была є онда ту служав-
ка. Адриянъ пише у Ліонъ и заповеди да Манонъ одма
у Паризъ дође.

Чимъ є съ кола сишла одкріє іой настоєће чудо-
творно доказателство невиности нѣне. Али нѣой, као
жертви приключєна тога, остає на свагда непонятно, ка-
ко новине оне заєдно са сажраємъ своимъ у ону рупу
дођоше, и како ій за пуны осамъ година дана отуда ни-

ко досада неизвуче. Но почемъ е ово таково необоримо доказателство, кое стварь никако предругоячити не да, то се пожуре Андриянь да Манон-и явно удовлєево-ренъ даде. Манонъ е пакъ довольно паметна была, те е то одбацила, еръ е нѣна жалостна повѣсть већь ода-вно забораваљна. Кажу, да е наслѣдникъ Манон-и ти 14.000 франака уступіо. Газда гостилнице те неброи се међу имућне люде. Манонъ стане у той кући и повери му нов-це своє за распространєнъ послова нѣговы. Она се при-ми надзирателства надъ целимъ домоводствомъ. Гости-никъ е удоваць бую, и то е повода дало къ общтемъ мнѣнію, да ће Маномъ нѣму руку свою дати, и тако на-тай начинъ притяжателькомъ целгоъ домостроительства тога постати

М Р В И Ц Е.

— Младићъ еданъ у Берлину, одъ добре куће, залюби се у едну лепу и добродѣтелну, али сироту девојку. Чув-ству нѣговомъ у подпуной е мѣри одговарало и чувство нѣно. Али е сасдинєню нѣниомъ на путь стало несагла-сіє появивше се одъ стране родителя залюбљєногъ мла-дића. Сиромѣ младићъ све е на свету чинію, да родите-лъ своє, а имено да отца свога на одобренъ склони, али овај остане ненамолѣнъ. У очаянію падне младоме чо-веку томе на паметъ, да онъ у Магдебургу богатогъ уя-ка има, кои велику трговину води. Заклучи дакле да къ овоме оде, да стане кодъ нѣга у службу, и да се тако съ любезницомъ своіомъ венча. Уякъ, паметанъ пош-тєнъ и добаръ човекъ, предвиђаюћи да та любовь сес-трића нѣговогъ може живота стати, узме га за књигово-дителя свога, допусти му, да любезницу съю поредъ вен-чаня тамо довестисме, и обећа му, да ће онъ родитєль нѣго-ве было пре было после венчаня приволети, да и они сас-динєнъ нѣино одобре, потврде и благослове. Младићъ пунъ сладки надежда поита у Берлинь, да вѣрну любезницу свою са собомъ одведе, и нађе е — мртву. Изванъ се-бе одъ туге отрчи у воденицу и стрмоглавце скочи у во-ду. Лєпа радость и утѣха несмишљєномъ отцу.

— Молєрь еданъ оде къ сарафу едномъ и съ овако-вомъ га молбомъ поздрави: Господине! Я садъ башъ у послу имамъ едногъ тврдицу, па бы радъ поредъ нѣга новце да измолуємъ. Зато васъ молимъ учините ми лю-бовь и дайте ми на послугу крозь едну недєлю дана е-дну гомилу дуката, да, имаюћи оригиналь предъ собомъ тврдицу лепо накитимъ.“ — Да ли е по общтепознатой сарафской издашности сарафъ онај молєра у вештини нѣговой са молѣномъ скупоцєномъ мустромъ подпомагао, нисмо у станю точно извѣстіє дати.

— Башъ кадъ се паробродъ еданъ у Кобленцу одъ о-бале отискивао, утрчи у нѣга као безъ душе Енглець е-данъ. Паробродъ се отисне и текъ што е съ пуномъ снагомъ бродити почео, а Енглець сасвимъ обучєнъ као што е бую и са шеширомъ на глави скочи съ паробро-да у воду. Са свію страна заори се вика и дрека одъ поплашєны путника, потрче у чамаць да му што пре у помоћ стигну, али пливаюћи Енглець даде знакъ ру-комъ, да могу на миру остати, и здравъ читавъ на оба-

лу исплива, и отуда, цурећи съ нѣга вода, у пратнѣи мло-гочисленє дечурліє дотрчи у Кобленць, да се часъ пре у гостіоницы прєсвуче. Шта е дакле у ствари было? Онъ се спреміо бую да са фамиліомъ своіомъ изъ Ко-бленца на пароброду одпутує, па како се на едномъ ме-сту мало задржао а фамилія нѣгова напредъ отишла была, помысли, да е тай крећући се паробродъ онај, съ коимъ онъ путовати пма, а кадъ е у нѣму превару свою уви-дію, безъ свакогъ предомишляваня скочи у воду, да се небы иначе текъ съ другє штаціє враћати морао.

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Као редкій случай у живєћой природи саобщтавамо овај чудноватый догађай нашимъ читательнма. Синъ едногъ сєляка близу Темшвара нестане 11. Новембра т, г. наєдан-путь изъ цркве, гдѣ е са своимъ родительнма на вечернѣи бую, и родители узалудъ више одъ 15. дана тражећи га изгубе сва-ку надежду, да ће икадъ свое дѣте наћи. — Истогъ мѣсеца 26. отиде мати изгубљєника у подрумъ, и немало се упрепасти, кадъ свогъ сина ту подъ еднимъ буретомъ безъ свѣсти али седећи види; пола радосна, пола у страу, истрчи на полъ и зо-вне свогъ човека и тако изнесу сина у собу, кои ту после краткогъ времена къ себи дође.

Изъ казиваня нѣговогъ дозна се слѣдуюће. Кадъ е онъ 11. Новем. у цркви бую, смучи му се, и онъ визишавши изъ цркве потрчи кући, но у путу га спонадне тако якъ санъ и нека тремость, да ніє могао далъ ићи; зато се сврати у едну шупу комшійску, у којой доста сламе бїяше, ту се пола из-ванъ себе до кошулѣ свуче, у сламу се стрпа и одма сладко заспи. После некогъ времена, а то е было после пуны 15 дана, разбуди се и пође онако необучєнъ кући, но у забуни своіой непогоди собу него отиде у подрумъ и ту опетъ заспи, гдѣ га и мати исто вече случайно нађе.

На нѣгово причанѣ похити отаць у означєну шупу и на-ђе тамо свогъ сина альнє и улежано мѣсто, и увѣри сєтимъ о казиваню синовлѣвомъ.

Изгубљєникъ се бую сасвимъ осушію; зато зовну роди-тельн лѣкара, кои нађе да се истомъ трбу, бїяше до крста' спласнуо, еръ у цревнма и стомаку нимало ранє ніє имао' почемъ за 16 дана нити е што ео ни пію, и да му е свако тѣ-лесно дѣйствованѣ за то време престало было. За то га и лѣкаръ одма почне позорљєво и брижљєво лѣчитѣ.

— Многє новинє непрєстано се іоште скоромъ миру на-даю, и пишу; да су предложєня мира у Лондону одъ Палмер-стона прєгледана и одобрєна, и да е Аустрїя ступила у бли-же прєговоре. Енглєске пакъ новинє „Глобє“ признаю, да се уговори мораю посредствомъ Аустрїє предузєти, али изьявлюю и то: да одъ стране Русіє нису никаква предложєня до сада за миръ дошла; и ніє се іоште ни надати, почемъ ће саюзници сада далеко више тражити, него пре освоєня южнє стране Севастополя. Вовна спреманя траю непрєстано са обадвє стране.

— Краль сардинскій за време бавленя свогъ у Лондону добио е великій енглєскій орденъ пантльику, и повратіо се већь преко Францускє у Туринъ.

По рускомъ одномъ извѣстію, кое бечке новине сообщтаваю дознаемо слѣдуюће: „У мѣсѣцѣ Октомвру отели су Руси 55 коня одъ Турака изъ Карса, коимъ приликомъ изсекли су многе Турке и скупили много оружъ кое су Башкибозуци и регулярни коняници побацали. При свршетку Октомвра уватили су козацѣ едногъ Татарина са 6 Турака, кои су изъ Ерзерума у Карсъ писма носили. Између многи француски, енглески и немачки нашли су и писма званчна команданта Карса одкле су се извѣстили болѣ о станю Карса. Едно чудновато енглеско писмо нађу на комъ в съ поля стаало написано: „Госп. генералу Муравіеву, а ако ово писмо одъ његове страже nebude уваћено, онда да се преда капетану Хенрику Томсону у Карсу.“ То е писмо было одъ некакве Ане Томсона изъ Лондона, на свогъ сына у Карсъ; у томъ писму молила е сирота мати рускогъ генерала, да то писмо ако увати пошту пошлѣ њномъ сыну, а свомъ сыну писала е измеђь осталогъ, како се брине за њга што немаю довольно ране. — У осталомъ обсада Карса стон у свомъ военномъ реду. Своевольници Полковника Лорис-Меликова и ливейни козацѣ непрестано узнемирую неприятелѣ у граду. — Генералъ Сузловъ растерао е са две компание Курде кои су почели были свуда да плячкая, и одузео имъ е сву марву.

— Што сада енглеске и француске новине све блажие починю да говоре, и све више и више спремаю свое читателѣ за миръ, то руске новине а особито „Сѣверна пчела“ све оштрѣе и живлѣ говори противу союзника нарочито противу Енглеза, кои — као што вели — „на три руска мора“ противу Русіе боре се. У найновиѣмъ свомъ чланку, упушта се „Сѣверна пчела“ тако противу цара Наполеона, како до сада нигда нису руске новине противу кога владателя говорили. „Сѣверна пчела“ подъ учредничествомъ Греча, ужива таква преимущта надъ осталимъ рускимъ новинама, да учредничѣ млоге саставе безъ одобрѣня цензуре на свою одговорностъ печата. Те новине особито рускій Синодъ покровительствуе.

— Последня пошта доноси намъ гласове, да су све надежде о миру, о коима се неко време по новинама говорило, сасвимъ неосноване, и да о миру неможе тако скоро ни разговора бити. Царъ Наполеонъ изяснио се да ће рать у саюзу съ Енглескомъ, донде противу Русіе водити, докле е непринуди да миръ иште. Русія пакъ одъ свое стране као да се сасвимъ одважила, непредлагати и непримати никаква условія, коя бы окривљивала права или честь њѣну. Француске новине веле, да ће Аустрија позвати свогъ посланика изъ Петербурга, ако Русія неприми њѣна предложѣня о миру. Како е миръ далеко найболѣ можемо знати изъ тога што Русія утврђуе свое престолне градове Петербургъ и Москву; ова се дакле спрема да се и подъ зидинама Москве съ неприятельима туче, а да ништа непопусти, што бы њѣну честь и военный поносъ могло увредити.

— Изъ Цариграда пишу: са е Омеръ-паша одъ порте захтевао да му пошало јоштѣ войске и новаца, да бы могао свое воено предузеће продужити, Омеръ-паша дознао е да 16. хил. руски солдати у Ахалчику стон, да одатле противъ Батума иду, а после да иза леђа турской войсци што на Кутаю машира, удари. — Противъ Хасанъ-кале кренуле су се две руске колоне, една иде путемъ Карса, а друга путемъ Баязита. Еданъ е корпусъ одъ 8000 а други е одъ 4600 людій.

збогъ тога е маршъ Вели-паше (одъ 13.000 людій) Карсу, осушенъ, и Селимъ-паша изъ Ерзерума нашао се принуђенъ са 3000 людій у Хасанъ-вале маширати, да подрѣши войску Вели-пашину. Турскій военный министеръ писао е Омеръ-пашѣ, да све свое силе употреби само да Карсъ одъ обсаде избави.

— Саюзници сасвимъ оставили су осво ну јужну часть Севастополя, само јоштѣ неке мале страже союзника заостале су смештене у неколико утврђены кућа. Руси сада и непуцаю изъ сѣверны градова на јужну страну.

— Гвозденый путь што ће одъ Бурга до Земуна мацарско друштво почети правити зваће се: „Источный путь цара Франца Јосифа“. Новине веле, да е то прво предузеће Мацара кое су они безъ никакве ларме и дугогъ разговора и хвале почели; већ една депутација тога друштва была е кодъ Н. Вел. цара, и одвећ е добро примљѣна.

— Опетъ се јако почело говорити, да ће се на пролеће, ако донде nebude миръ повраћенъ, пренети рать на Дунаву и да ће кодъ Изманла прећи саюзна войска и противу Бесарабіи маширати. Варна быће ово место одакле ће се та дѣйствования войске управљати.

— Последня пошта донела е телеграфску депешу изъ Лондона: да се Карсъ зацело предао Русима. Одъ главни Кмети е утекао.

О Г Л А С И.

Кодъ мене налази се за продаю еданъ врло лакъ, скоро прављѣнъ ИНТОВЪ. Ради цене и погодбе нека изволе купци пријавити ми се устмено или съ плаћенимъ писмама.

ГЛИША БОЖИЊЪ

Ковачъ у Београду.

— У дућану кодъ подписаногъ налази се на продаю найфини сапуна, мирисавы зейтина и помада изъ енглески фабрика, а нарочито мирисавы водица паризкогъ хиѣнскогъ друштва, кое нигда нису овамо на продаю донешене, и кое, (съ неколико капљица у чаши воде умиваюћи се) подмлађую кожу на рукама и образу.

ТАНАСИЕ СТОЯНОВИЊЪ

Берберинъ обитава на Терезіама у кући г. А. Симића.

— Лепо познату у нашемъ књижеству повремено излазећу књигу: „Србско-далматинскій Магазинъ“ издае г. Георгіе Николаевичъ у Дубровнику. Ко жели исту књигу имати може се у Читалишту уписати, или предбройнике на г. В. Валожића оvd. књиѣжара до нове године послати. Цена е 6. гроша.

— У зданію кодъ Елена сместіо е г. Г. Бренѣо излогъ свой одъ стаклене смесе вѣшто израћены предмета. Ко жели дакле видити одъ стаклене пређе израћену хальину, шешире, перѣ, и проч. тай нека непожали труда и 20 кр. ср. и види ће свагда одъ 10—12, пре подне и одъ 2—6 после подне, поредъ изложены на угледъ стварій, и истогъ художника, како тай посао ради. Найвеће вниманіе на себе обраћа еданъ чаршавъ за асталъ одъ стаклены конаца, кои се као одъ свиле превія, и на комъ е радіо 2. године, и у вредности е одъ 2000 фор. ср.